

‘Ik was een boekenwurmpje’

Louise Fresco was als kind geregeld ziek, mocht daardoor niet vaak buiten spelen en lag ook vaak in het ziekenhuis. ‘Tussen de zware operaties door heb ik ontzettend veel gelezen’, vertelt ze. ‘Dat heeft mijn geest enorm verruimd.’

Door Els VERWEIRE

‘Mijn vader was filosoof en hij had een gigantische collectie boeken. In ons huis sprongen de poezen van de ene stapel naar de andere. Toen ik als kind langs de planken van zijn bibliotheek liep, ontdekte ik hoeveel er geschreven was en hoeveel ideeën er waren. Vooral de foto boeken over andere delen van de wereld maakten indruk. Ik was enorm gefascineerd door Afrika, het Amazonegebied, de Kalaharien en de Gobiwoestijn, en knipte uit tijdschriften plaatjes over onbekende stammen. Ik wou er heel graag naartoe.’

‘Mijn ouders waren ook grote muzikliefhebbers en ze namen me vaak mee naar de opera, waar de meest onwaarschijnlijke verhalen werden verteld en mijn fantasie nog meer werd geprikkeld.’

Door een nierafwijking was Fresco als kind vaak aan bed gekluisterd. ‘Als ik te moe was om te praten, deed ik mijn ogen dicht en ging ik in mijn hoofd op reis naar de oorden die ik had gezien. Ik verweefde er de boeken door die ik had gelezen en de opera’s die ik had gehoord.’

‘Ik wilde vooral iets nuttigs doen met mijn leven’

Toen Fresco foto's van Albert Schweitzer zag, een Duitse arts die in Afrika had gewerkt, was ze ervan overtuigd dat ze ooit dokter zou worden en mensen weer beter zou maken. Maar toen ze in het ziekenhuis terechtkwam, veranderde haar houding tegenover de medische wetenschap. ‘De artsen konden maar niet vinden wat er precies met me aan de hand was. Pas toen ik een soort bloedvergiftiging kreeg, werd het hen duidelijk dat ik geboren was met

een nierafwijking en kon ik worden geopereerd. In die tijd is mijn respect voor mannen in witte jassen sterk afgekald, en groeide mijn gevoel dat geneeskunde ook maar een *trial and error*-wetenschap was.’

HET BELANG VAN VOEDING

Door beelden van de hongersnood in Biafra en Bengalen begon het de jonge Fresco bovendien te dagen dat mensen genezen maar één ding is. Als ze vervolgens niks te eten hebben, is het probleem nog steeds niet opgelost. ‘Ik besefte dat ik er zelf geen verdienste aan had dat ik was opgegroeid in België. Evengoed was ik geboren in een achterbuurt van Calcutta, waar ik geen goeie school en geen kansen had gehad. Ik kreeg toen voor het eerst het idee dat ik iets wou doen aan de voedselvoorziening in ontwikkelingslanden.’

Tijdens de lunchpauze op de Europese school waar Louise Fresco schoolliep, viel het haar op hoe iedereen verschillende soorten voedsel had meegebracht. ‘Ik zat samen met kinderen van heel verschillende afkomst, ook van buiten

gen haar graag een ‘net vak voor meisjes’ studeren, zoals kunstgeschiedenis of talen. Maar Fresco wilde vooral iets nuttigs doen met haar leven. ‘De basisgedachte dat je in ontwikkelingslanden niet alleen de medische kant moet aanpakken, maar ook het hele ecosysteem en de voeding, was toen nog heel vooruitstrevend, maar het zette me ertoe aan landbouwkunde te gaan studeren en veldwerk te verrichten in ontwikkelingslanden.’

LOUISE FRESCO

Louise Otilie Fresco (°1952) werd geboren in Meppel in de Nederlandse provincie Drenthe. Haar kinderjaren bracht ze door in Brussel. Ze studeerde landbouwkunde en promoveerde

in 1986 cum laude aan de universiteit van Wageningen met een proefschrift over het tropische gewas cassave. Ze heeft vele jaren veldwerk verricht in ontwikkelingslanden en werkte lange tijd voor de Verenigde Naties, onder meer bij de Food and Agriculture Organization (FAO). Sinds 2006 is ze als hoogleraar verbonden aan de Universiteit van Amsterdam, met als aandachtsgebied de grondslagen van duurzame ontwikkeling in internationaal perspectief. Ze is *distinguished professor* aan de universiteit van Wageningen, lid van de KNAW, de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen, en ze schrijft wetenschappelijke publicaties, essays, literaire kritieken en romans. Onlangs kwam haar boek *Hamburgers in het Paradijs* uit.

Europa, en heb het toen met wat medescholieren voor elkaar gekregen dat alle kinderen van de school op een middag alleen maar droge rijst te eten kregen. Dat was onze manier om iedereen te laten zien dat er arme mensen waren die nooit iets anders te eten hadden.’

Louise Fresco speelde niet onverdienstelijk dwarsfluit in het filharmonisch orkest van Ukkel en velen verwachtten dan ook dat ze naar het conservatorium zou gaan. Haar ouders za-